

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 2951/05
30.11.2005. godina
Beograd

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vojimira Cvijovića, predsednika veća, Jovanke Kažić, Branislave Apostolović, Milomira Nikolića i Jasminke Stanojević, članova veća, u parnici tužilje AA čiji je punomoćnik AB advokat, protiv tuženog Grada Novog Sada koga zastupa Gradski javni pravobranilac iz Novog Sada, radi utvrđenja ništavosti ugovora, odlučujući o reviziji tužilje izjavljenoj protiv odluke Okružnog suda u Novom Sadu Gž. 2672/05 od 7.7.2005. godine, u sednici održanoj 30.11.2005. godine, doneo je

R E Š E N J E

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužilje izjavljena protiv odluke Okružnog suda u Novom Sadu Gž. 2672/05 od 7.7.2005. godine u delu u kome je tužba odbačena.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Novom Sadu P. 2834/04 od 2.6.2004. godine, usvojen je tužbeni zahtev pa je utvrđeno da je ugovor o poklonu zaključen između PP i AA s jedne strane kao poklonodavaca i "BB" sa druge strane kao poklonoprimca, a čiji predmet su bile nekretnine upisane u starom ZKUL br. aa KO VV i to k.t.br. vv i gg u ukupnoj površini od 8 kj i 682 kvhv, ništav što je tužena Opština Novi Sad dužna priznati i predati tužilji iste ili druge nekretnine jednake površine i kvaliteta u svojinu i državinu. Takođe je obavezana tužena da tužinj na ime naknade troškova parničnog postupka isplati 94.800,00 dinara.

Odlučujući o žalbi tuženog Okružni sud u Novom Sadu je presudom Gž. 2672/05 od 7.7.2005. godine delimično usvojio žalbu tužene pa je prvostepenu presudu u delu odluke kojom je obavezan tuženi da preda tužilji iste ili druge nekretnine jednake površine i kvaliteta u svojinu i državinu ukinuo i tužbu u ovom delu odbacio, dok je u preostalom delu žalba odbijena i prvostepena presuda u delu kojim je utvrđena ništavost ugovora o poklonu i u pogledu odluke o troškovima postupka, potvrđena. Takođe je zahtev tužilje za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu odbijen kao neosnovan.

Protiv navedene drugostepene odluke u delu u kome je tužba odbačena tužilja je blagovremeno izjavila reviziju zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je ispitao pobijano rešenje u smislu čl. 386. u vezi čl. 400. ZPP-a i našao da revizija nije osnovana.

U provedenom postupku nema bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. tač. 11. ZPP na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti kao ni bitne povrede iz čl. 354. st. 1. u vezi čl. 1. i čl. 16. st. 1. i 2. ZPP-a na koje u reviziji ukazuje tužilja, učinjene od strane drugostepenog suda.

Naime, tokom postupka je utvrđeno da su nakon sprovedene agrarne reforme tužilja i njena majka pokojna PP imale u vlasništvu svaka po 5 kj i 341 kvhv zemlje u KO VV. Iz opravdanog straha od hapšenja, odvođenja u zatvor i drugih mera represije državnih organa koje su u to vreme sprovedene nad seoskim stanovništvom zbog nemogućnosti izmirenja obaveze prema tadašnjoj Državi FNRJ, tužilja je po savetu svedoka koji je u to vreme bio tužilac u GG, 1951. godine otišla sama u VV1 jer je majka tada ležala na nervnom odeljenju bolnice u Novom Sadu, te je u mesnoj zajednici u VV1 potpisala izjavu da i ona i majka daju državi svu svoju zemlju, i da svaka od njih zadržava po 1 k jutro. Ovim davanjem su tužilja i njena majka u stvari želele da izbegnu maltretiranje koje bi usledilo usled neudovoljavanja obavezi prema državi. Shodno čl. 60. ZOO u vezi čl. 17. Zakona o načinu i uslovima priznavanja prava i vraćanja zemljišta koje je prešlo u društvenu svojinu po osnovu poljoprivrednog zemljišnog fonda i konfiskacijom zbog neizvršenih obaveza iz obaveznog otkupa poljoprivrednih proizvoda, utvrđeno je da je predmetni ugovor o poklonu ništav.

Međutim, drugostepeni sud je deo odluke prvostepenog suda kojom je obavezan tuženi na predaju nekretnina ukinuo i tužbu u ovom delu odbacio obzirom da je odlučeno o zahtevu koji ne spada u sudsku nadležnost jer je vraćanje zemljišta predmet upravnog postupka.

Polazeći od ovako utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno je drugostepeni sud primenio odredbe čl. 16. st. 1. i 2. ZPP-a kada je zaključio da sud nije nadležan za postupanje po zahtevu tužilje za predaju iste ili slične nepokretnosti u svojinu i državinu.

Naime, odredbom čl. 5. u vezi čl. 9. navedenog Zakona propisano je da se strankama u smislu tog Zakona smatraju raniji sopstvenik s jedne strane i opština i poljoprivredna odnosno druga organizacija kod koje se oduzeto zemljište nalazi, odnosno koja je otuđila to zemljište iz društvene svojine sa druge strane.

Imajući u vidu da je čl. 17. st. 2. istog Zakona propisano da se tužba za poništaj ugovora o poklonu podnosi sudu opšte nadležnosti, pravilno je drugostepeni sud shodno čl. 5. i 9. navedenog zakona zaključio da je vraćanje

zemljišta predmet upravnog postupka.

Stoga je pravilnom primenom odredaba čl. 16. st. 1. i 2. ZPP-a tužba odbačena u navedenom delu tužbenog zahteva. Sa iznetih razloga, Vrhovni sud je na osnovu čl.393.u vezi čl. 400. ZPP-a odlučio kao u izreci.

Predsednik veća-sudija,

Vojimir Cvijović, s.r.

Za tačnost otpravka

sd